

העיוורים והפיל

מאת ג'ון גודפריי סאקס (1816-1887), תרגמה מאנגלית: אפרת אביסרור

שישה גברים מהינדוסטאן
ללמוד הוא רצונם
הלכו ביקרו אצל הפיל
(אף שעיוורים כולם)
כדי ללמוד הליכותיו
ולספק רוחם

הראשון ניגש לפיל
אך צעד לא זהיר
זרק אותו על גוף חסון
כבר קם הוא ומצהיר
"הו, אלוהים, הפיל הזה
דומה מאוד לקיר"

השני מרגיש ניבו
צועק, "הו, לא נכון
עגול כל כך, חלק וחד?
ברור בביטחון
הפיל המהמם הזה
נראה כמו כידון!"

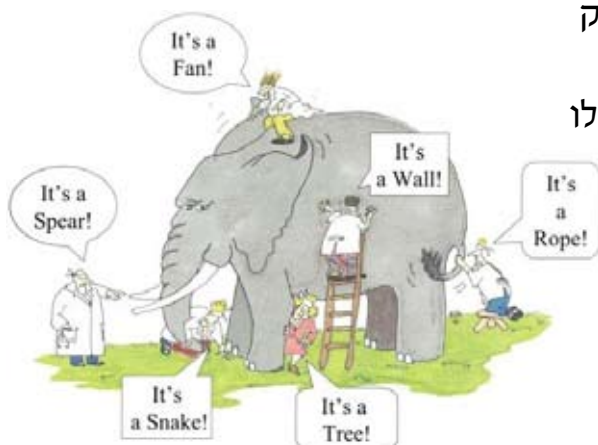
השלישי ניגש אליו
ובמקרה הוא חש
את חדקו, רך, מתפתל
מצהיר בלא חשש
"אני רואה, כך הוא אומר
הפיל הוא כמו נחשו!"

הרביעי מושיט ידו
לגעת הוא חפץ
את ברכו מישש סביב
ובעיניו מצמץ
"ברור כשמש שהפיל
דומה מאוד לעץ!"

החמישי לאוזן בא
ושח, "הו, כל סומא
יכול בלי שום היסוס לקבוע
למה החיה דומה
הפיל הזה נראה בדיוק
כמו מניפה קסומה!"

והשישי אך התקרב
זנב הונף אל על
הרגיש אותו, משך אותו
ולא הסכים בכלל
"אני רואה, הוא שח, הפיל
הוא חבל וחסל"

וכך גברים מהינדוסטאן
עוד רבו בקול רם
איש איש בדעותיו דבק
על חבריו זעם
איש איש צדק בצד שלו
ובכל זאת טעו כולם

קיבלתי על עצמי לערוך את הגבעתון שלנו

לפני שאני מתחילה רצייתי להודות לדינה רמג' על העשייה רבת השנים ועל נכונותה ללוות אותי בצעדי הראשונים בעלון. אני מאמינה שגבעתון הוא במה להארת כשרונות מקומיים ולמפגש עמוק יותר מ"שלום שלום" עם אנשים החיים איתנו, זה גם המקום להעלות לדיון עניינים הנוגעים לחיינו במקום הזה.

אני מזמינה את כל מי שרוצה להגיב, להעלות נושא, להחמיא, לפרגן, לקרוא לפיתוח או שינוי להעלות אותו על הכתב (אני אעזור לו לנסח אם יש צורך) בקיצור לפתוח את הדפים האלו לכווולם. אשתדל לעדכן גם מהנעשה בעמק חפר ובתנועה הקיבוצית.

אשמח לשמוע מכל אחד ואחת מכם מה דעתו וחשוב מזה אם מישהו מוכן לקחת על עצמו מדור קבוע. בימים אלה אני מגבשת פורמט שייתן מסגרת קבועה, מדורים, רשימות, ראיונות. משיטוטי באינטרנט וקריאת עלונים מקיבוצים רבים אני מתרשמת שמקובל להוציא עלון פעם אחת בחודש וכל שבוע להעביר דף אינפורמציה. העלון על כן מקבל משמעות ותוכן רבים יותר, מושקע ונותן במה לכותבים רבים מהישוב. יש לי כמה יועצות סתרים שעוזרות לי ומפני שהן מוגדרות סתרים לא אומר מי הן. אז יצאנו לדרך....

רותם הגיוורה (פטרקובסקי)

מה בעלון

נפרדים מאורית גבריאלי ז"ל.
אמיר אסף כותב מה דעתו על הספר "הצד שלו הצד שלה" של אלדד גיל.
בשמת חן אחראית על מדור המתכונים ואתם מוזמנים להעביר לה מתכונים מנצחים.
במדור הבריאות נביא את יתרונותיה של הבננה.
מבזק התנועה הקיבוצית, והתארגנות למאבק על הפשרת הבניה בקיבוצים.
מהנעשה בעמק חפר.
משולחן המזכירות.

עניין טכני: על מנת לצמצם עלויות, אני מצרפת דף לעלון ובו כל חבר מתבקש לציין האם הוא מעונין לקבל עלון מודפס או למייל. לאלו מכם המעוניינים לקבל למייל אנא צרפו כתובת על מנת שנכניס אתכם לרשימת אנשי הקשר.
ועוד בקשה, אם מישהו מצא ספר ירוק "אלה אזכרה" של אריה בן גוריון - לאה דגן מחפשת אותו.
אחרון אחרון חביב הגבעתון הזה הראשון שלי לא היה יוצא בלי עזרתו של עידן מרום. אני מאוד מודה לעידן על כל התמיכה והעזרה.

פרוטוקול ישיבת הנהלות (קהילה וכלכלית) מס' 1/14 מתאריך 5.1.14

נוכחים מהנהלת קהילה: אייל ניסן, ארנה חיים, שגית לוסטיג, אורי אריאלי, נירה רותם, אריה קונסקר, ויטלי ג'סטקוב, אסף שחר.

נוכחים מהנהלה כלכלית: אלון שפיצר, רונן פטרקובסקי, ישי רודניק, איתן קרסנטי, אלון אלתר, מיכאל ויזל, צבי מנבר, יהודה גלר.

החלטות

אישור פרוטוקול הנהלות מס 10 מ-15.12.13
החלטה: אושר במייל.

דיון בנושא תקציב קהילה ומשק 2014
החלטה: תוכנית משק - מאושרת ללא השקעות.
דיון בנושא השקעות יגיע בהקדם להנהלות לדיון ואחר כך לאסיפה ולאישור הקלפי.
6369 מש"ח - יעוד הכספים בכפוף להחלטת האסיפה.
הקמת צוות לבדיקת יתרות הכספים בענפים.

תוכנית קהילה

מאושרת בכפוף לצוות שיבדוק שנית את המס איזון והחלופות שיגיעו לאסיפה ולקלפי.
תוכנית מקורות ושימושים תדון בהקדם בישיבת ההנהלות הבאה ותגיע לאישור האסיפה והקלפי.
ההנהלות מבקשות דו"ח של הוצאות מנהלת הבניה והקליטה עד היום והצעה למימון ביניים עבור הקליטה.

פרוטוקול ישיבת הנהלה כלכלית מס' 1/14 - 26/1/14

משתתפים: אורנה חיים, רונן פטרוקובסקי, צבי מנבר, איתן קרסנטי, אלון אלטר, יהודה גלר, ישי רודניק, אלון שפיצר.
חסרים: מיכאל ויזל, אייל ניסן
יו"ר הישיבה: אלון שפיצר.

החלטות

סעיף 1 - אישור פרוטוקול הנהלה כלכלית מס' 13 מ' 13.12.13

הוחלט: הפרוטוקול הנ"ל אושר.

לגבי אשור פרוטוקול הנהלות מיום 5.1.14

סוכם: להוסיף להחלטה: "הקמת צוות לדיון ביתרות הכספים הנמצאים בענפי המשק" ויתרות הכספים בקהילה.

סעיף 2 - יצור חשמל לצרכי הקיבוץ "מונה נטו" בשותפות עם חברת דוראל, (מצ"ב הסכם התקשרות עם סולארית דוראל).

הוחלט: 1. מאושר הסכם ההתקשרות עם חברת דוראל להקמת חברה ליצור חשמל (חשמל נטו) בהיקף של 630 קו"ש.

2. מיושר ליפות את כוחם של ארנה וישי לחתום על ההסכם עם דוראל להקמת המערכת מונה נטו.

3. מימון ההשקעה של הקבוץ יהיה ללא ערבות הקבוץ. הקבוץ יחתום על שיפוי לחברת דוראל בגין חלק הקבוץ במימון.

4. יבחן בעתיד על בסיס של היתכנות תכנונית והיתכנות כלכלית הגדלת המערכת ליצור חשמל (מונה נטו).

סעיף 3 - מחלק חשמל - הקמת חברת חלוקה, ניהול מקצועי והפעלה ע"י חברת "מירם" (מצ"ב הצעת ההתקשרות עם "מירם").

הוחלט: 1. אושר להקים חברה לחלוקת חשמל בבעלות הקבוץ ע"פ דרישת רשות החשמל.
2. אושר ההסכם להתקשר עם "מירם" להקמה, ניהול ואחזקת רשת החשמל עבור חברת חלוקת החשמל.

3. למנהל חברת החלוקה מונה המנהל העסקי ישי, להנהלת החברה מונו: איתן קרסנטי, ישראל יבניאלי, עקיבא יוגב ומנהל הקהילה אייל ניסן. ישי ימסור לחברים על ההחלטה.

4. ארנה וישי הוסמכו לחתום על ההסכם עם "מירם".

5. ישי ואלון הונחו להמשיך לדון עם "מירם" על עלות ההתקשרות תוך בחינה של בצוע הגביה מהצרכנים ע"י הקבוץ.

סעיף 4 - עמדת קיבוץ גח"מ מינוי עמית בן יצחק ליו"ר גרנות במקום איציק בדר הוחלט: מאושרת תמיכת גבעת חיים מאוחד במינוי עמית בן יצחק לתפקיד היו"ר הבא של גרנות.

יציאה למאבק על היתרי הבנייה.

לכבוד:

יו"ר הקיבוץ

מזכיר / מנהל קהילה

מרכז משק/מנהל עיסקי

הנדון : יציאה למאבק על היתרי הבנייה.

לאחר חודשים ארוכים של דיונים עומדת רשות מקרקעי ישראל לקבל החלטות בשאלות הקשורות לבנייה ולצמיחה בקיבוצים. על מנת שנקבל את התשובות הנכונות והמתאימות לצרכים ולדרישות אותם אנו מציגים אנחנו נערכים להחרפת המאבק.

החל מיום שלישי ה- 11.2.14 נהיה ערוכים ומוכנים ליציאה לצמתים ולכבישים. האחריות בכל קיבוץ מוטלת על המנהיגות וממלאי התפקידים.

ביום א' ה- 9.2.14 המלווים האזוריים יעבירו את פירוט התוכניות והמשימות לכל קיבוץ וקיבוץ. המאבק הוא לא רק על היתרי הבניה והסדר הקבע, אנחנו מתמודדים על עצם קיומו של הקיבוץ והכפר בישראל.

בכוחות משותפים והתגייסות מלאה נוכל להשפיע ולעצב מדיניות אחרת. המבחן הוא מבחנה של התנועה הקיבוצית כולה, מדובר בנושאים חשובים ביותר וביחד נצליח.

ב ב ר כ ה

איתן ברושי

מזכיר התנועה הקיבוצית

לפרטים נוספים ניתן לפנות ליואב מרגלית - 050-5550300 ולאיציק שפרן - 052-6131873

אצלנו איש הקשר למאבק הוא איציק בדר, חברים מוזמנים לפנות אליו ולהצטרף.

אורית

כשקיבלנו את הידיעה על פטירת אורית, צפו ועלו זיכרונות שליוו אותנו לאורך 41 שנות חייה, שנים שלוו בהרבה אושר, אבל גם הרבה עגמת נפש.

אורית, בתנו הבכורה, נולדה בספטמבר 1972, בערב יום הכיפורים. בשבילנו זה היה אחד הרגעים המאושרים בחיינו. היא הייתה ילדה חמודה ומתוקה ואהבנו אותה מאוד. ליוונו אותה במשך ילדותה ונעוריה שהיו מלאי תהפוכות - מצד אחד מופנמת ומצד שני היא הייתה ייצרית והיה לה קושי למצוא את עצמה.

חייה הבריאים נקטעו ביום אחד כשהתגלה בגיל 17 שהיא חלתה בטרשת נפוצה. מאותו היום היא החלה במרוץ מתמיד אחר עצירת המחלה. היא עברה אין ספור טיפולים ואשפוזים ולמרות זאת, בין אשפוז לאשפוז, הצליחה לעבור שנת שירות בקיבוץ לוטם בגליל, שם עבדה בגן ילדים. לאחר מכן היא התנדבה לצה"ל והצליחה לשרת 8 חודשים בחיל הים (במחנה עתלית) עד לאחד האשפוזים בבית חולים. לאחר מכן, התחילה ללמוד במדרשת רופין, להשלים בגרויות, אך התקפים חוזרים אילצו אותה להפסיק את הלימודים. מחלתה הייתה קשה וסוערת וזה גרם להתדרדרות במצב גופה, דבר שהשפיע רבות גם על תפקודה הכללי.

לאחר שהות של מספר שנים בבית עם מטפלת, היא יצאה למעון לנכים צעירים בקריית חיים ואחר כך עברה למעון אחר, לפי בחירתה, במגדל העמק. באותן השנים הייתה חיונית ונהנתה משהותה שם. עוד בקריית חיים, אורית החליטה לשנות את שמה לסיגלית, ואף הלכה לשנות את שמה בתעודה הזוהרת. כאשר מצבה המשיך להידרדר עוד, אורית חזרה הביתה, לבית שקמה, שם זכתה למלוא אהבתנו, וגם הייתה מטופלת היטב - ועל כך אנו מודים מאוד לכל צוות בית שקמה ולמוסדות הקיבוץ, ובמיוחד לטלי מרום.

מאז ילדותה אורית גילתה אהבה רבה לשירים והאזינה במשך שעות למוזיקה (היא טענה ש"זה משפר את המטבוליזם") וידעה את כל המלים של שירים רבים בעברית וגם באנגלית, אפילו של שירים קשים להבנה, כמו שירים של סטינג. באחד המפגשים, היא השמיעה לי את השיר "תוכי יוסי", שכל כך הלם אותה - שיר שכתב אברהם חלפי והלחין מיקי גבריאלוב. לכן אנו רוצים להשמיע את השיר לכבודה. בכל פעם ששמעה את השיר הזה ברדיו היא נדרכה וראיתי שהיא מאזינה ברוב קשב, ואיך היא נהנית ממנו.

בשנה שעברה, כאשר המשפחה שלנו התכנסה, רבים ביקרו אותה וראינו כמה שמחה לראות את בני המשפחה - ולמרות שלא יכלה לדבר, ראו איך עיניה נצצו משמחה והיא מחייכת וצוחקת לראותם. בחודשים האחרונים, גופה נחלש, אבל לא ראינו עליה סימני פרידה. לכן, מותה היכה אותנו בתדהמה. לשמחתנו, זו הייתה מיתת נשיקה, בעת השינה.

כשיידענו את רקפת אחותה על פטירת אחותה, היא אמרה לנו שהיא בדרך לאי שם עם המשפחה ונבצר ממנה להגיע. אי לכך היא ביקשה להוסיף שבליבה גם היא מתאבלת ומצרפת את עצמה לאבלנו ומודה כמונו לכל מי שבא לנחמנו. אנחנו מקווים, אורית, שמעכשיו תנוחי בשקט ובשלווה. היום אנו נפרדים ממך, אבל לעולם נזכור אותך באהבה הגדולה שהענקת לנו, כי זה הדבר החשוב ביותר שנתת לנו, ללא מעצורים.

תהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

אבא ואמא.

בשבעה סיגלית אורית

קשה לי לסכם את מה שעבר על אורית במעט משפטים. ברור לי שהם רצופים בתקוות ובהרבה עוגמת נפש ואכזבות. היו ימים של חיוכים ואופטימיות, אבל בתוכנו קיוונו כל הזמן שהמצב לא יהיה יותר גרוע, שיישאר כמו שהוא. וגם בימים האחרונים שלא ידענו שהם האחרונים רצינו שרק לא יהיה יותר גרוע. פטירתה הפתאומית, כנראה לא היתה מפתיעה את הגוף למוד הרגשנו שהיא מבקשת שלא נלך, שנשאר לידה עוד. ואכן זו היתה פרידה בהמשכים. לפעמים העיניים שלה דיברו אלינו שנשאר, ואנו לא הבנו שהיא אמרה לנו שאולי לא נראה שוב הסבל. אולי היינו עיוורים למה שקורה איתה, ולכן היינו כל כך מופתעים. חולשתה היתה גלויה, אבל היא לא נתנה לנו סימנים לסופיות של החיים ולכן אנו מרגישים חמיצות שלא נפרדנו ממנה כמו שהיא היתה ראויה לך. כל יום כשנפרדנו ממנה והלכנו לדרכנו. היא אהבה אותנו וחיכתה לנו כל יום, כי זה כל מה שחיבר אותה לחיים. האהבה שנתנו לה היתה כל מה שיכולנו לתת וזה לא הספיק, ועל כך אנחנו מצרים. אולי שכר אהבתנו היה שהיינו בחברתה זמן נוסף, חודשים או ימים נוספים על מה שנקצבו לה מאז שמחלתה התגלגלה והתפתחה כפי שקרה.

נחמתנו היחידה היתה שמותה בא ללא סבל, בבית הסיעוד, במיטתה ובשנתה. לסיום, השיר שהושמע בהלווייתה על התוכי יוסי, שאותו כל כך אהבה, ושנכתב על ידי אברהם חלפי, כל כך מתאים לה, גם המילים וגם הלחן העצוב והשקט. (הקראתי את מילות השיר לסיום מילות ההספד).

כמוך הם רק צעצוע בבית,
למען יוכלו ילדים לשחק.
פטפט, תוכי יוסי,
נחמני כזית,
ליבי היום ריק.

ישוב אפרך מהכלוב למולדת -
מן הכלוב הלבן לעפר הצהוב,
ערירי, בלי אישה תוכיה ויולדת.
לתוכי שכמוך אסור לאהוב.

אתה לא תאהב, יוסי, יוסי
אף פעם.

כמוך נולדו להנעים פטפוטים
עם כל משורר, שלבו אש וזעם,
בין לבבות אדישים וחוטאים.

אקנה לי תוכי ושמו יהיה יוסי.
עמו אשוחח עת איש לא ישמע.
ואז אומר לו, אומר:
העצבות כמו כוס היא
ובה יין מר
מענבי הנשמה.

התדע, תוכי יוסי, אתה ילד לירי.
צפוי לך מוות שקט,
כה שקט.
ואז אנוכי בתוגת המאירי
אלחש לקירות: יוסי מת,
יוסי מת.

**הוקרא בשבעה
על ידי ההורים**

חנוך ועידית היקרים

תם הסבל, תמו המלחמות, אורית נפטרה בשקט, במיטתה בשנתה. בתקופה האחרונה, כשחלה התדרדרות במצבה, לנו המשפחה היה קשה לתקשר איתה, אתם הייתם לה המשענת היציבה, וחלון לנעשה ונשמע מחוץ לעולמה הצר.

במסירות אין קץ טיפלתם בה, עם המון כבוד ועדינות, לאחרונה לא עזבתם אותה, והקדשתם לה כל זמן פנוי שבו הייתה ערה.

לא קלים היו חייכם במשך שנות מחלתה, היו עליות וירידות, אבל עשיתם ככל יכולתכם כדי לתת לה את הטוב ביותר בשבילה, ולהקל עליה. לא שמעתי אתכם אי פעם מתלוננים על הקושי האין סופי.

למרות המחלה אורית הייתה אופטימית ושמחה, מחלתה קטעה את חייה באחת מנערה מתבגרת ומלאת חיים נעשתה מוגבלת בתנועותיה, אבל לא ויתרה ושירתה בצבא בהתנדבות הייתה בקיבוץ לוטם, ובתקופה הזו הייתה לה אהבה, שנמשכה לאורך זמן.

אנו מצרים על כך שלא תמיד הצלחנו לעזור. נוחי בשלום אורית, היקרה.

חנוך ועידית אנו מאחלים לכם שלא תדעו עוד צער, היו ברוכים.

ניצה יעקב ומשפחתם.

אוריתה שלנו,

הגחת לאוויר העולם בערבו של יום כיפור שחורת שיער ועין, בתם הראשונה של חנוך ועידית. ילדה יפיפייה וסקרנית היית. לפני הגיעך לגיל 20 גילו בך את המחלה הנוראית חשוכת המרפא שסופה צפוי וידוע מראש.

זכית, אצלי, להרבה נקודות זכות בהתעקשותך לשרת בצבא למרות מחלתך ובהתגייסותך לעזרה לקיבוץ לוטם הצעיר והחדש שם גרת תקופה קצרה וחיית שם חיים מלאים.

לפני קצת יותר משנה חגגנו את יום הולדתך ה-40, יותר מחצי חיים חיית עם מחלתך והחזקת מעמד. בכאב לב רב ובצער צפיתי בהתקדמות מחלתך, באבדן החיות וקריסת גופך. הגיע הסוף, תמו ימי סבלך וייסוריך - וטוב שכך, ויסלחו לי חנוך ועידית על כך.

נוחי בשלוות עולמים באדמת גבעת חיים

באהבה, דודך אהוד

הספד לאורית גבריאלי -

אורית, היית לי חברה טובה בשנות נעורינו, לא פעם נפגשנו לשיחות ואף היינו יוצאות לטיולי טבע משותפים. זכורים לי חוש ההומור המפותח שלך וכוח הרצון העז שליווה אותך עד יומך האחרון. גרנו בשכנות כשסיפרת לי לראשונה, כי את מרגישה קושי בשיווי המשקל ובעיה בראיה. במשך

הזמן מצבך החמיר וגם אם לא היינו בקשר רצוף, קשה היה לי לראותך דועכת ומתקשה להמשיך במסלול החיים הרגיל. אורית, לא אפשרת למגבלות הגופניות שהחמירו עם הזמן לשבש את רוחך החזקה. תם לו מאבק ארוך, בן שנים, היית ונשארת לוחמת וכך נזכור אותך לתמיד. נוחי לך בשלום על משכבך.

בשמת חן בת כיתתה.

אורית,

כששמעתי מאחי על לכתך, חשבתי בליבי על היותך - על שנות הילדות וההתבגרות, על ה"חיות" כבת כיתתי, ועל שנות הבגרות בהן הטרשת הנפוצה צמצמה את יכולותייך באופן אכזר וקשה לב, בהידרדרות איטית להכאיב.. חשבתי על הורייך המסורים שנשאו בנטל הטיפול באהבה אין קץ וחשבתי לי מה אני רוצה לזכור ממך, איך אני רוצה לזכור אותך. אורית (בשורוק), היתה חברה ססגונית וקשורה קשר אמיץ לזיכרונות הילדות שלי בגבעת חיים. דרכנו נפגשו בגן הדר(1975) כאשר אם אני לא טועה, אורית חזרה עם הוריה מקיבוץ בצפון והשתלבה אתנו בני גילה בגן הרב גילאים של אז.

בכל תקופת היותנו יחד אני זוכרת את אורית כילדה ונערה אוהבת חיים, בילויים וצחוק. אני זוכרת את העיסוק בשמה הייחודי והדגשת השוני שלה בכך.. את העיסוק במתנות שתביא כאשר תשוב מביקור בבית קרוביה בקנדה.. אני זוכרת את סבתא דבורה מביכה את אורית כאשר היא מציינת בהומור שאותה ואת בנות כיתתה ניתן לזהות ללא קושי. זאת בגלל שהגענו לחדר האוכל עטופות במעילי דובון כחולים, כאלה שמטשטשים את כל תווי המתאר של גופינו בתחילת גיל ההתבגרות. ובהמשך - את אורית מפתחת יחסים קרובים עם הטרשת ועם הנורולוגים שמטפלים בהתקפים שלה. כשהיתה בת 17 והקופסון, תרופת הדגל של "טבע" לא מצליחה להשפיע עליה לטובה.. אורית ניסתה לשמור על אופטימיות זהירה והיתה אמיצה בבחירותיה להמשך החיים: לצאת לשנת שירות בקיבוץ לוטם, להתנדב לשירות צבאי בשייטת וללכת ללמוד במכינה ברופין. אבל כשנסענו בנות כיתתה, ל"טיול הגדול" של אחרי צבא בקיץ 1995, אז אורית חשה ביתר שאת את המוגבלות שלא מאפשרת לה לנסוע גם, ומאז החלה הנסיגה.

ביקרתי אותך אורית, לאורך השנים כשאת מאבדת עוד ועוד יכולות, ובכל זאת יצר החיים העז שלך מאפשר לך ליהנות מה"יש" - ממעורבת מהנעשה בקיבוץ, בארץ ובעולם דרך החברים והמשפחה המחבקת ודרך מקלט הטלויזיה. ככל שהתרחקתי מהקיבוץ ונהייתי עסוק במשפחה שהקמתי, הקשר התרופף עד שגם בפגישות מזדמנות עם עידית רק שמעתי על עוד עוד אובדנים כואבים. נוחי על משכבך בשלום חברת ילדות שלי. ולכם עידית, חנוך רקפת והמשפחה חיזקו ממסירותכם ממנה אורית נהנתה בחייה, והתנחמו בהפסקת הסבל. מעדיפה לזכור אותך כילדה ונערה שמחה וצוחקת.

סיגל נהרי בלומפילד

קבוצת צופית

למרות שנות המחלה הארוכות, והשהות בשנים האחרונות בבית הסייעודי, אורית שהשתמרה אצלי היא אורית של פעם, מהמחצית הראשונה של החיים, אולי בגלל האינטנסיביות של שנות הילדות והנערות המשותפות בחברת הילדים בקיבוץ.

היינו בידידות ואם זיכרוני אינו מטעני, אפילו חלקנו דירה תקופה מסוימת, במסגרת המגורים המשותפים שהיו מקובלים אז.

אורית היתה נערה ובחורה צבעונית ובעלת אופי חזק, היו לה חוש הומור וצורך רב בריגושים והשהות איתה אף פעם לא היתה משעממת. על אף שכמו שאומרים "היה לה ראש על הכתפיים", נראה הפניות שלה ללימודים אף פעם לא היתה גבוהה, בגלל כל מיני פרפרים בראש ובבטן.

תמיד היו לה רצונות שונים, לא בהכרח קונבנציונליים שלהשגתם חתרה בנחישות וללא פשרות. היא היתה ממוקדת מטרה, וקולות אחרים הגיוניים ומשמעותיים ככל שיהיו, לרוב לא הצליחו להסיט אותה ממסלולה, אני מעריכה שלהורים לא תמיד היה פשוט על רקע זה.

עד כמה שזכור לי אורית חלתה בגיל 18 כשהיתה בכיתה י"ב. היא יצאה לשנת שירות ובשנים הראשונות הצליחה לתפקד, אך המחלה תקפה כל פעם מחדש, ובכל פעם כבשה חלקה נוספת. אני זוכרת את הקושי להשלים עם חוסר יכולת ללכת עוד, כאשר אורית נאלצה לעבור לכיסא גלגלים ואת האמירות החוזרות שהיא עוד תלך. אני זוכרת את האהבה לשחייה, ואת מידת חיוניותו למסגרת הפעילות, שהעיסוק בספורט זה אפשר לה לשמר. אני זוכרת גם את ההבנה שלי בנקודות ציון שונות, שעל אף המחקר הקיים סביב המחלה, והתפתחויות במישור הרפואי, לא נמצאה תרופה שתעצור את ההתקדמות אצל אורית.

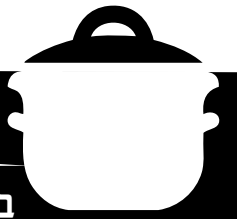
בהדרגה מתוקף המחלה והניתוק, אורית בנתה במידה רבה עולם משלה, במקביל למציאות הסובבת. למרות זאת ואולי גם בגלל זאת, הרגשתי שהיא שמחה מאוד למפגשים שהתקיימו פה ושם, מגלה עניין אמיתי במתרחש בחיי, ונראה שצמאה לפיסות חיים מהעולם שבחוץ. בפעמים האחרונות שיצא לנו להפגש נראה היה לי שזיהתה אותי, אבל כבר היה קושי גדול לתקשר.

התרשמתי מהטיפול המסור והנאמן שהעניקו לה הוריה, הכאב על מה שנאלצו אורית והמשפחה לעבור גדול.

שלומית גיל

קבוצת צופית

המשפחה מזמינה את החברים לטכס גילוי מצבה ב-22.02.14 יום שבת.

בצפון מזרח רומניה שוכן לו כפר קטן בשם: COARNELE-CAPREI שפרושו העברי הוא "קרני העז". בכפר זה לימדה לוציה, אמא של תיאודורה, את המתכון המופלא לכרוב ממולא. וכך התוודענו אל סיר הממולאים של תיאודורה בר נוף.

ובכן, נתחיל כמובן בחומרים הדרושים:

2 ראשי שום (עסיסיות)
2 כוסות אורז (בסמתי אפשרי)
חצי ק"ג בשר עוף טחון
חצי ק"ג בשר בקר טחון (שיהיה איכותי, לא לחסוך....)
2 בצלים גדולים
2 גזרים
2 כרובים
מלח ופלפל שחור
פפריקה מתוקה (להוסיף לפי הטעם הרצוי)
כף אבקת מרק עוף (עדיף ללא מונוסודיום גלוטומט- לא חובה...)
2 ביצים (למהדרין אפשר שיהיו אורגניות)
צרור פטרוזיליה.

ונעבור לאופן ההכנה:

מניחים את הכרוב במים רותחים כדי להפריד את העלים. מטגנים את הבצל על מחבת, מוסיפים גזר מגורר ומערבבים עם כל שאר החומרים. ממלאים את העלים לאחר שהופרדו ומגלגלים לסגירה (כולל את הקצוות כמובן). מניחים את הכרובים הממולאים בתוך הסיר.

מכינים את הרוטב: ליטר מיץ עגבניות (רצוי של פריגת כי תיאודורה מקבלת על זה אחוזים....) ומוסיפים מים עד שכל הכרובים מכוסים, ומטבלים עם מלח ופלפל שחור לפי הטעם. המשיך ההכנה: בישול איטי של כשעה וחצי על הגז/פתיליה/פרימוס.

ולסיום: POFTA BUNA !!! שפרושו בתיאבון ברומנית.

הערת העורכת: אם עברתם במקרה ליד ביתם של תיאודורה וניסים, אתם מוזמנים לטעום ולהשאיר כמובן לאחרים....

בננה. זה כל מה שצריך!!!

(או: לא חבל על הכסף?)

להתאמן את ואתה אוהבים, לאכול נכון ביחס לאימון אתם משתדלים, שמעתם על חטיפי אנרגיה, אבל זה יקר ואתם לא הילדים של שרי אריסון. בינגו! למה לבזבז כסף כשיש בננות? בננות? כן, בננות! למה דווקא בננה אחרי אימון? מיתוס או מציאות?

אחד מתשדיר הפרסום המוצלחים ביותר שרץ בארץ לפני מספר שנים קיבע אצל רבים את הסיסמה: "בננה - פצצת אנרגיה צהובה". בא פרסומאי מבריק, לקח את הפרי המיוחד והפך התכולה הקלורית הגבוהה ליתרון מסחרי. והבננה אכן שונה מפירות אחרים. למה? כי תכולת הפחמימות בה גבוהה ביחס לפירות אחרים וכמות הסיבים התזונתיים בה נמוכה. מה שהופך אותה, בינינו, לחטיף כושר אידאלי....

אנרגיה? מה זה פה, חברת החשמל? רוצה להזיע ולהרגיש שסחטת את הגוף? רוצה להתאמן חזק? בשביל זה צריך כוח לבצע את האימון כמו שצריך. אם לא נאכל נכון לפני הפעילות, או במהלכה, כאשר היא נמשכת זמן רב, לא נוכל לבצע את האימון שרצינו.

הכוח לאימון מגיע מהמזון ובעיקר מהפחמימות. אמנם החלבונים בונים את השריר, אבל מקומם הוא לאחר האימון ולא לפניו (מה אוכלים לפני אימון? מה אוכלים אחרי אימון?). לפני הפעילות ובמהלכה אנחנו צריכים פחמימות, אבל שלא ילוו ביותר מידי סיבים תזונתיים שיפריעו ויעשו "רעש של עבודה" (יתנו תחושת שובע אבל בפועל לא ייספגו בגוף ולכן לא יספקו אנרגיה לשריר).

האנרגיה שכולם מדברים עליה אינה חשמלית, סטטית או פוטנציאלית, למרות שאני יודעת שחלק מאיתנו הולכים לחדר הכושר רק בגלל החשמל באוויר... אבל נחזור לענייננו: האנרגיה לפעילות השרירים מגיעה ממאגרי פחמימות בתוך השריר (הגליקוגן) ומהפחמימות שאנו אוכלים. לכן חשוב שנבחר בקפידה מה אנו מכניסים לפה לפני הפעילות.

אז מה הקשר בין בננה לפעילות ספורטיבית?

או! הבננה עשירה מאוד בפחמימות זמינות הנספגות מהר ומגיעות לשריר בזמן קצר יחסית. בננה ממוצעת מכילה 90 קלוריות ובננה גדולה יכולה גם להגיע ל-120 קלוריות בקלות. כמות זו שווה למספר הקלוריות המצוי בחטיף אנרגיה ממוצע

ויקר. אגב, תפוח, אגס, אפרסק או תפוז מכילים רק 50-60 קלוריות ביחידה. והיתרונות של הבננה לא נגמרים בפחמימות הזמינות שלה. הצהובה עשירה מאוד דם במינרל הקרוי אשלגן, שהוא חיוני לפעילות הלב ואף חיוני במקרים של יתר לחץ דם. בקיצור, הבננה מספקת יתרונות רבים בפרי אחד ומאפשרת לאכול מעט ולהרגיש שדאגנו לגוף ברמה.

לא מסתדר עם בננה? לא חובה!

יש אנשים שלא מסתדרים עם הבננה וחשים שהיא עולה להם תוך כדי הפעילות. מכיוון שהבננה מספקת בעיקר פחמימות, מי שלא מסתדר עם הבננה יכול להיעזר בפרי אחר, אך בכמות יותר גבוהה. או לאכול קורנפלקס, גרנולה או חטיפי אנרגיה יקרים כתחליף הולם. טיפ לשונאי בננה מושבעים: גם פרוסת לחם עם דבש או עם ריבה היא תחליף הולם (אך נטול אשלגן) לבננה ותחליף לחטיף אנרגיה יקר. בתיאבון ואימון נעים.

לקוח מאתר קופ"ח כללית

ספרו של אלדד גיל

קרא ונהנה אמיר אסף

החיים שלנו הם מפגשים, ברובם עם הבלתי מוכר, עם השונה. ההתמודדות איתם מעצבת אותנו, לעיתים מחזקת, לעיתים מחלישה. אלדד שכן שלי, זה שנים שאני נתקל בו בצעידתו היומית. הולך מדוד, מכונס בעצמו. נפגשים לשלום, שלום, אני יודע שתחביבו הוא ציור, לא הרבה יותר מזה.

בהיותי לאחרונה בחנות ספרים, צדו עיני ספר בשם: שלו הצד שלה" של אלדד גיל. מוזר, השם כשם שכני. בבדיקת הכתוב בכריכה מתברר להפתעתי שבאמת שכני הוא הכותב. מתוך חובת שכנים וסקרנות רכשתי את הספר. הנאתי והפתעתי מכישרון הכתיבה היו מושלמים. הוא והיא, מבוגרים מדי להשתנות, עם עבר שעיצב שני טיפוסים שונים ומסובכים אבל חייבים לגור בכפיפה אחת - בצריף דל.

המאבק על הפרטיות מול הצורך להשתתף עם הסובבים אותו. הסיפור קונה אותך. כתוב ברגישות, בחן ובהומור. אתה רואה את הדמויות חיות לעיניך, בין אם זה הנהג, המאפיין את הנהגים כולם, בין אם זו הפנסיונרית הסגפנית, הרופא, הספרן-האספן.

אתה יכול להריח את ריח המרק המתבשל, הספרים ששנים לא דפדפו בהם, את ריח זיעת הנהג הקולני. אתה יכול לשמע את חריקת הכיסא שבור הרגל. את קריאת התרגול. קראתי את הספר לאט לאט, כאילו שתיתי כוס קפה. לגימה אחר לגימה. לא כדי להרוות צימאוןך אלא כדי ליהנות מהטעם והניחוח.

בקיבוצנו כ 150 גמלאים ומתוכם משתתפים בפעילויות השונות כ 100, בכל יום ראשון מתכנסת לה קבוצת פנאינרים, גמלאים בשפת העולם שמחוץ לגבעת חיים, ובניצוחה של לאה דגן מתמקדת ביוצר, משורר או מבצע, הפעם 14 שנים לפטירתה של עפרה חזה 80 שנים לפטירתה של שושנה דמארי, התמקד החוג בהן. לאה מביאה את סיפור חייהן, אנקדוטות, הסיפורים שמאחורי השירים. בדרך כלל מגיעים כ-20 איש, החוג מתנהל כבר כשלוש שנים לשמחת המשתתפים הקבועים.

החוגים הקבועים בסחל"ב: תשבצי הגיון וחריזה עם רחל גינוסר, התעמלות עם נעמי אברהמי, תנ"ך עם עדה בארי, ברידג' - קבוצה פעילה עם ראובן ליכטנר, פרשת השבוע - באחריות אברהמלה פליישון. ביום ה' מכללה בעין החורש.

עוד, יש טיולים של הקיבוץ ושל המועצה, תיאטרון, וכמובן מועדון יום שלישי, השבוע התארכה אצלנו כרמית קרן, בנושא עיצוב הבית ופאנג שאוי.

פנייה לגמלאים: המעוניינים בעבודה בענפי השירות יפנו לרחל שטרן, העבודה בתמורה, לא מדובר על התחייבות אלא על מידי פעם בפעם.

להלן ראיון שקיימתי עם דינה רמג' עם סיום תפקידה כעורכת העלון "גבועתון" שלנו. אני מצטטת את דבריה כלשונם:

"לפני 30 שנים הייתי עורכת העלון קדנציה אחת, אז עשיתי את זה כהתחלת מסלול לקראת עיתונאות כללית. משם המשכתי לדף הירוק במשך כ-30 שנים. הייתי בצוות כתבים של העיתון, אח"כ כתבתי קצת בעיתונות הכללית (ידיעות אחרונות). ייעדתי את עצמי לעיתונאות והמסלול הזה נקטע במידה רבה בשל נסיבות משפחתיות. לא מצאתי כוחות להמשיך בנושא הזה שדורש את כולך בכל שעות היום והלילה, מצריך מכונית, אמצעים, זמן וגם תמיכה מהקהילה (קיבוץ), שלא הייתה לי. רק לפני כ-15 שנים הלכתי ללמוד עריכת לשון בבית ברל והקיבוץ סירב לממן לי את עלות הקורס, כך שנאלצתי לשלם מכספי. בשנת 2000 פוריה סיימה את תפקידה כעורכת העלון ובמשך מספר חודשים לא היה גבועתון בכלל.

הצעתי עצמי לתפקיד, נבחרתי באסיפה ומאז אני עורכת הגבועתון (כ-13 שנים). במשך הזמן הזה הקיבוץ עבר שינוי, התחלפו הדמויות בראש הישוב - קהילה, במידה רבה השתנתה האווירה. נוספו משפחות הבנים הרבות המיועדות לקליטה והקהילה התחילה לחיות מחדש.

שאפתי מאוד להתאים את הגבועתון לרוח הצרכים החדשים ולשקף את כל אלה מעל דפיו. להשקפתי, שאותה ביטאתי פעמים אחדות, אין גבולות וסייגים לראוי להתפרסם בעלון הקיבוץ ולא צריך להיות מותר ואסור. יש תקנון לגבועתון שמקנה בידי העורך סמכות כלשהי, לפסול, לשנות או לשפר דברים אשר לא עומדים במבחן ההגינות, היושר, התרבות וההתחשבות באחר. לעניין זה היתה צריכה לעמוד לצד העורך, מערכת, כלומר קבוצת אנשים שהם הסמכות העליונה בנושא זה. נעשו ניסיונות לארגן מערכת בידי כמה ממנהלי הקהילה שהיו לאורך דרך ולא צלחו.

יחד עם זה צריך להסביר שהגבועתון איננו קול השופר או הפרסום של הממסד למרות שהממסד הוא חלק חשוב לכל ענייני המידע, הסברים, השקפות וכד'. אבל אסור שתהיה בידי הממסד סמכות כלשהי לגבי העלון משום שהוא לרוב צד בנושא הויכוח ולא יכול להיות שלצד אחד סמכות ולצד אחר, לא.

ישנו נושא שחשוב לדעת, של זכות התגובה למי שעלול למצוא עצמו נפגע מפרסום זה או אחר. לעניין זה ישנו סעיף בתקנון שאומר: שמי ששמו מוזכר ברשימה כלשהי, על העורך להראות לו את החומר טרם פרסום. זאת כדי שיוכל להגיב לצד הרשימה המקורית, (שהרי להגיב תמיד אפשר). נושא זה אינו מקנה שום סמכות לאיש הנפגע, הוא אינו יכול לפסול את הרשימה בשום פנים ואופן ולא לשנות בה אפילו מילה אחת. בעבר היה מקרה שהוקנתה סמכות כזאת למי שהיה מעורב במכתב של חברים שקשור למזכיר הקיבוץ. זה גרם למעורבות הממסד כולו ופגע מאוד מאוד בקבוצת החברים ובעקרון המקודש הזה, שלבעל התגובה אין סמכות לפסול או לשנות את הרשימה

המקורית.

קיבוץ גבעת חיים מאוחד אינו מצטיין בתרבות כתיבה של חברים, הדבר לעניות דעתי, מחליש את הגבעתון. אין לנו תרבות של דיאלוג פורה ויצירתית. הדבר ניכר ומחליש את עוצמת הביטוי ויכולת ההשפעה שנחוצים לכלי ציבורי כזה. צריך לדעת, שהעלון הוא קודם כל של החברים, בין החברים וכמובן לטובתם.

היה נעים לי למלא את התפקיד בשנים האלה, אנשים שיתפו איתי פעולה, הייתה הענות גדולה לקיים ראיונות, לשתף את הציבור בסיפורים אישיים, בדעות ובהשקפות. דברים אלה הלכו וגברו עם הזמן. נדמה לי שבשנים האלה, הפך הגבעתון לגורם משמעותי בקהילת גבעת חיים מאוחד ואני שמחה שיש לי חלק בזאת”

בסיום הראיון שדינה לא רצתה לתת לו סיומת, אמרתי לה כיצד אני מתכוונת לסיימו. בגבעתון שבעריכתך הייתה לי פינה שנקראת "רק מילה טובה" והפעם אני מעניקה אותה לך. היה לי שיתוף פעולה מאוד נעים איתך. בכלל אני מאוד נהייתי לקבלו כמו שעון, אחת לשבועיים, במסירות וההתמדה שלך, באמינות באמפטיה למרואיינים שבחרת ומצאת. לא חסכת גם ביקורת האופיינית מאוד לך- והכל בחיוך והומור. אני חושבת שתרמת הרבה מהידע שלך והטבעת חותמת מאוד משמעותית לקהילתנו.

על כל אלו ועוד.... "רק מילה טובה".

תמר אמיר

השנה אנו עורכים שנת בר- מצווה לשכבת ז'. פעילויות שנת בר המצווה עוסקות במספר מעגלי שייכות. מעגלי השייכות: אני, המשפחה, השכבה, הקהילה בה אני גר, המועצה, המדינה והיהדות. במסגרת שנה זו ערכנו פעילות משותפת כחלק מפרויקט של דפנה מרום במסגרת לימודיה, עם חיילי משטרה צבאית בבסיס בית ליד.

הפעילות הראשונה התקיימה בבסיס. החיילים הכינו לילדים פעילות של "חפש את המטמון", במסגרת הפעילות הילדים עברו בין תחנות הבסיס וערכו הכרות. הפעילות השנייה התקיימה אצלנו בקיבוץ. בעזרת נעמי יבין, ערכנו לחיילים הכרות עם הקיבוץ של פעם סיירנו ליד חדר האוכל, המקלחת הציבורית וגני הילדים. בהמשך הפעילות נטענו אקליפטוסים ליד מגרש הכדורגל לציון חג ט"ו בשבט. את הפעילות סיימנו בטקס חגיגי בו כול ילד הביא שי לחייל, וקינחנו בפיצות ובשתייה בתרומה של מפעל פריגת.

ביום חמישי האחרון יצאנו כ-11 ילדים מהשכבות הבוגרות שלנו יחד עם כל עמק חפר לטיול גיל תיכון. זוהי השנה הראשונה שהטיול הזה יוצא, מתוך הבנה בצורך של הגילאים הבוגרים (י-יב') לצאת לטיולים שלא במסגרת תנועת הנוער. וכך, ביום חמישי עשינו דרכנו לחאן השיירות שבנגב, שם הכנו פויקה מפנק ועשינו על האש כל ילדי הקיבוץ. ישנו בחאן באוהל בדואי. בבוקר, לאחר התקפלויות וסידורים, יצאנו לכיוון מדרשת שדה בוקר. עשינו את מסלול עין עקב הרגלי במשך כ-4 שעות בערך. לאחר מכן חזרנו הבייתה עייפים אך מרוצים.

out

in

הזמנים משתנים, גבעת-חיים מאוחד כקהילה הטרוגנית מצריכה כיום יותר גמישות ומענה רחב יותר לצרכים השונים של יושביה.

בתחום החינוך - שעות השהות בביה"ס מתארכות, ישנם ילדים רבים שאינם משתלבים במערכת החינוך הקהילתית מסיבות שונות, ההורים מחפשים פתרונות עד שעה מאוחרת יותר לילדיהם. בתחום התרבות - יש צורך במרכז תרבותי ליצירה ולהפקת אירועי התרבות השונים בקהילה. עולה צורך בגוף שיאחד מתחתיו את כלל תחומי התרבות והיצירה בקהילה, כולל פריסת המבנים והשימושים השונים בהם לצרכי תרבות.

בתחום הספורט - עולה הצורך לקדם ולרכז את תחום הספורט הקהילתי, וכן לנגישות רבה יותר של חוגים ופעילויות תחתיו.

לפיכך מוצע חזון זה המאחד כל זאת יחד:

מרכז קהילתי בגבעת-חיים מאוחד - חינוך תרבות וספורט

הצעתנו הכללית הינה להקים מרכז אשר ירכז ויאחד תחתיו את כלל המתחמים לפעילויות החינוך התרבות והספורט הקהילתיים. המרכז יכלול בתוכו את כל הצרכים הקיימים וייתן מענה רחב ככל האפשר לכל תחומי החינוך התרבות והספורט לכלל תושבי הגבעה ואף לישובי הסביבה.

לדעתנו, אזור מתחם המרכזונים הקיימים אידיאלי למימוש המרכז החדש- גם מבחינת המבנים הקיימים בו וגם מבחינת מיקומו של המרכז ביחס לקיבוץ, ביחס לבתי החברים, ביחס לשטח שלו וכמובן גם בשל קרבתו לביה"ס.

מטרות עיקריות של מרכז חינוך תרבות וספורט:

המרכז ייצור פלטפורמה למפגש חברתי, תרבותי, חינוכי וערכי לכלל האוכלוסייה.

המרכז יאפשר עבודה אישית ובקבוצות קטנות ו/או הטרוגניות במטרה לתת מענה עד אחרון הילדים בכלל תחומי החינוך התרבות והספורט.

המרכז ישים דגש על התפתחות אישית ונראות של כל ילד עפ"י חוזקותיו וכישוריו, עפ"י צרכיו רצונותיו ויכולותיו בתחומים השונים.

המרכז יהווה תשתית מותאמת לקליטת ילדים רבים מן הקהילה, מאלו שעתידיים להיקלט בה וכן מיישובי הסביבה.

המרכז יהווה לב תרבותי-יצירתי נגיש, ויאפשר את שילוב כלל הקהילה (עם דגש על ילדים ונוער) בתחומי התרבות השונים.

המרכז יעודד ויאפשר מגוון רחב של פעילויות ספורט ותנועה לכלל האוכלוסייה.

המרכז יותאם בתכנים ובשעות הפעילות שלו לכלל האוכלוסיות ויאפשר מתן מענה תעסוקתי

לתושביי הקהילה בתחומיי החינוך התרבות והספורט.
המרכז יאפשר לכלל הקהילה את ההשתתפות בו, עפ"י הצרכים השונים ובהתאמה לכל כיס.
המרכז יהווה הזדמנות ליצירה קהילתית משותפת.

הערות:

החזון הוצג לאחרונה למנהלת החינוך בה הוא המשיך להתגבש והיא אשר נתנה "אור ירוק" להקמת צוות מוביל שיקדם וירכז את התהוותו בתחומיי החינוך התרבות והספורט.
נבחר צוות ראשוני להובלת החזון - סיון יוגב, יהודית שחר, מיכל עוזרד-לוז, עמית ארבל - נציג התרבות, סמדר בלו אריאלי - נציגת החינוך הקהילתי ואייל ניסן - מנהל הקהילה.
נציגי הצוות המוביל נפגשו עם הנהלת הקהילה וגם היא נתנה את ברכת הדרך.
חזון זה מוגש כחומר קריאה לקהילה, מתוך כוונה שכמה שיותר תושבים בקהילה ייקחו חלק בהקמתו, בתפעולו ובהתפתחותו.

השלב הראשון של הוצאת החזון לפועל מתוכנן כבר לתחילת שנת הלימודים הבאה. מטרת הצוות בימים אלו הינה ליצור קבוצות וצוותי עבודה שיורכבו מתושביי הקהילה אשר יקדמו את המתחמים השונים במקביל, לטווח הקרוב ולטווח הרחוק. השאיפה היא, שכמה שיותר תושבים מהקהילה ייקחו חלק בצוותים אלו ויעזרו לחזון לצמוח ולהתממש.
הצוות המוביל מחפש נציגים לקידום תחום הספורט הקהילתי.

אנו מזמינים אתכם לדיון ציבורי בנושא ביום שני 17/2 בשעה 20:00 במועדון. חשוב לנו לשתף ולשמע כמה שיותר אנשים מהקהילה ואנו מצפים לראותכם.

בברכה,

הצוות המוביל את החזון, מנהלת החינוך ומנהל הקהילה.

צעדת עמק חפר ב 7.3.2014 בסימן החורש והים,

מלכת העמק 27-28 למרץ לגליל המערבי

